

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.6.2014, č.j. KUJI 37308/2014, sp. zn. ODSH 549/2014 Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 3.6.2014, č.j. KUJI 37308/2014, sp. zn. ODSH 549/2014 Pe, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4.3.2014, č.j. 5939/2014, sp. zn. 3196/2013. Žalobce se podanou žalobou rovněž domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Městský úřad Moravské Budějovice, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „prvostupňový orgán“), vydal dne 4.3.2014 pod č.j. 5939/2014, sp. zn. 3196/2013, rozhodnutí, kterým dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů v registru řidiče provedené na základě oznámení Policie České republiky.

Dne 19.3.2014 byla prvostupňovému orgánu zaslána námitka zpochybňující způsobilost pokutového bloku vystaveného dne 16.11.2013, série FD/2013, číslo bloku D 1499185. Poté žalobce podal odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání. Žalovaný tu konstatoval, že v řízení o námitkách mu nepřisluší přezkoumávat skutkové okolnosti, jež vedly k vydání jednotlivých pokutových bloků.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že obě po sobě jdoucí rozhodnutí jsou nezákonná, a to pro vadu výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce argumentuje tak, že v tomto výroku je pouze uvedeno, že se námitky zamítají, absentuje tu však autoritativní konstatování dosažení počtu dvanácti bodů, včetně data tohoto dosažení. Podle žalobce se jedná o podstatnou vadu řízení.

Dále žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením, že mu nemohla být uložena pokuta na základě pokutového bloku vystaveného dne 16.11.2013, série FD/2013, číslo bloku 1499185, neboť v době spáchání přestupku měl vozidlo v autoservisu, přičemž doklady a řidičský průkaz ponechal během opravy ve vozidle. Žalovaný se nijak nepokusil prověřit toto tvrzení žalobce. K prokázání svého tvrzení žalobce navrhoval výslech svědka (majitele autoservisu R. F.), avšak žalovaný se k tomuto návrhu nijak nevyjádřil a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Nadto žalobce zpochybňuje způsobilost výše uvedeného pokutového bloku, dále pokutového bloku vystaveného dne 22.5.2013, série FC/2013, číslo bloku C 0673231, pokutového bloku vystaveného dne 16.6.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3055732 a pokutového bloku vystaveného dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958. U všech výše uvedených bloků žalobce namítá, že je vystavila Policie České republiky nikoli jako správní orgán, ale jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 6 Aps 3/2011-63, publ. pod č. 2603/2012 Sb. NSS, podle něhož ve věcech dle silničního

zákona policie vystupuje jako správní orgán a nikoli jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Tímto správním orgánem je podle žalobce konkrétní krajské policejní ředitelství. Pokutové bloky jsou však podle žalobce opatřeny kulatým razítkem s malým státním znakem České republiky s nápisem Policie České republiky, nikoliv s uvedením konkrétního krajského policejního ředitelství. Žalobce rovněž odkazuje na § 6 odst. 1 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky a o změně některých zákonů. V této souvislosti žalobce rovněž namítá, že došlo k porušení článku 85 odst. 1 závazného pokynu Policejního prezidenta č. 222/2011, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky, neboť nebylo zvoleno odpovídající razítko. Žalobce dále namítá, že i pokutový blok je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2011, č.j. 8 As 69/2011-40.

Žalobce rovněž namítá, že na pokutovém bloku vystaveném dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958, není dostatečně určité vymezeno místo spáchání přestupku. Uvedení místa pouze jako „Lískovec“ tak považuje žalobce za nedostatečné. Podle žalobce není jasné, kde se měl dopustit protiprávního jednání a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56. I z tohoto důvodu považuje žalobce tento pokutový blok za nezpůsobilý pro záznam bodů.

Žalobce proto navrhuje zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný uvádí, že předmětem správního řízení o námitkách není potvrzení skutečnosti, že řidič dosáhl celkového počtu dvanácti bodů ke konkrétnímu datu, ale potvrzení (případně výmaz) záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Poukazuje též na to, že správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat pravomocná rozhodnutí. Konkrétní námitky týkající se spáchání přestupku mu tak již nepřísluší řešit. Pokutové bloky, na základě nichž byl proveden záznam do evidenční karty žalobce v registru řidičů, podle žalovaného obsahovaly všechny zákonné náležitosti a byly tak způsobilé pro záznam bodů. Použití úředního razítka Policie ČR s malým státním znakem s nápisem po obvodu „Policie České republiky“ nemá podle žalovaného žádný vliv na zákonnost záznamu bodů do evidenční karty řidiče. Pokud jde o pokutový blok vystavený dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958, tak žalovaný uvedení obce, kde byl přestupek spáchán (Lískovec), shledává v souladu se zákonem.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce v podané žalobě předně namítal nedostatečnou určitost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť v něm dle jeho slov chybělo konstatování, že žalobce dosáhl 12 bodů a k jakému datu.

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Podle § 123f odst. 3 tohoto zákona shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Z uvedeného plyne, že řidiči je umožněna obrana proti jednotlivým záznamům bodů, a to prostřednictvím námitek proti záznamu, s nímž řidič nesouhlasí. V rámci tohoto řízení správní orgán rozhoduje, zda jsou námitky důvodné či nikoli. Dospěje-li k závěru, že důvodné nejsou, námitky zamítne a potvrdí provedený záznam bodů.

Jestliže tedy prvostupňový orgán rozhodl, že námitky se zamítají a záznamy se potvrzují, postupoval v souladu s § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu. Pokud žalobce namítal, že mělo být rozhodnuto i o tom, že žalobce dosáhl dvanácti bodů a k jakému datu, nemůže se s ním zdejší soud ztotožnit. Způsob formulace výroku v nyní posuzované věci není rozporný se zákonem; předmětem řízení je „kontrola“ zaznamenaných bodů v registru řidičů a účelem řízení o námitkách, jak bylo již shora naznačeno, je zajistit řidiči ochranu v případě pochybení správního orgánu při zaznamenání bodů a možnost se proti těmto pochybením bránit. V tomto řízení tedy nejde o autoritativní konstatování dosažení počtu dvanácti bodů. Z tohoto důvodu je tedy irelevantní i datum, ke kterému řidič body dosáhl. Tato skutečnost (dosažení počtu dvanácti bodů) tedy není řidiči sdělena žádným autoritativním rozhodnutím, kde by bylo konstatováno, že výše uvedeného počtu bodů řidič dosáhl a k jakému datu. Jak je uvedeno v § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, řidič, který dosáhl celkového počtu 12 bodů, je příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností s touto skutečností pouze obeznámen (připisem) a vyzván k odevzdání řidičského průkazu.

Řidič pozbývá řidičské oprávnění ze zákona po uplynutí pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo toto oznámení sděleno. Tato námitka tedy není důvodná.

Žalobce také namítal, že na pokutovém bloku ze dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958, nebylo dostatečně konkretizováno místo spáchání přestupku, neboť místo, kde došlo ke spáchání přestupku, je označeno pouze jako „Lískovec“.

V pokutovém bloku vystaveném dne 27.3.2012 se v kolonce „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ uvádí: „27.3.2012, 10:50 hod, Lískovec, R: 50/64/61 v obci, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Z výše uvedeného zápisu se je zřejmé, že žalobce se dne 27.3.2012 v 10:50 hodin, v obci Lískovec, dopustil překročení povolené rychlosti v obci, kdy dovolená rychlost byla 50 km/h, naměřená 64 km/h a rychlost naměřená žalobci po odečtení odchylky činila 61 km/h. Byť se zdejší soud ztotožňuje se žalobcem v tom, že místo spáchání přestupku mohlo být identifikováno detailněji (alespoň ulicí či jiným bližším popisem místa, kupř. č.p. domu, u něhož bylo měření provedeno), nejedná se v daném případě o skutečnost, která by předmětný pokutový blok činila nezpůsobilým pro záznam bodů.

Jak již bylo dříve judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2011, č.j. 5 As 76/2010-59, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Řízení o přestupku a námitkové řízení jsou tedy dvě samostatná správní řízení. Zatímco v řízení o přestupku je primární otázkou naplnění všech zákonných znaků přestupku a je tu *de facto* deklarována odpovědnost konkrétního subjektu za spáchání přestupku a případná sankce, řízení o námitkách je zákonem stanoveným postupem přezkoumávání, zda pro záznam bodů do evidenční karty řidiče existuje způsobilý podklad a zda byl na základě tohoto podkladu zaznamenán správný počet bodů. V řízení o námitkách již tedy není dán prostor pro přezkoumávání skutkového stavu, pokud jde o spáchání přestupku. Účastník řízení o námitkách tak může vznést toliko námitky týkající se správného zaznamenání bodů na způsobilém podkladu. Podle

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2011, č.j. 8 As 23/2010-89, publ. pod č. 2391/2011 Sb. NSS, může být konkrétní doklad považován za způsobilý podklad pro provedení záznamu bodů, jestliže je jím prokázáno naplnění materiálních podmínek pro provedení záznamu.

Odvolacímu orgánu ani správnímu soudu tedy nepřísluší hodnotit skutkové otázky protiprávního jednání (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011-103). Pro orgán rozhodující o námitkách je podstatné posoudit, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, zda záznam byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá počtu bodů stanovených v příloze k zákonu o silničním provozu. Tak tomu také v daném případě bylo. Pokud žalobce nesouhlasil s tím, jak je jeho deliktní jednání v bloku popsáno, jednoduše neměl blok podepisovat. Pokud svůj podpis na pokutový blok připojil, nemůže již závěr obsažený v pokutovém bloku úspěšně zpochybnit. Odkazuje-li žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, tak to se týkalo výroku u „standardního“ rozhodnutí o přestupku, které také bylo v citované věci žalobou napadeno, a soud přezkoumával, zda dané rozhodnutí o přestupku obsahuje dostatečně konkrétní popis místa spáchání přestupku. V nyní posuzované věci je situace odlišná, neboť předmětem přezkumu není „standardní“ rozhodnutí o přestupku a ostatně ani samotný pokutový blok ze dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958, nýbrž rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o námitkách žalobce.

Zároveň nelze odhlédnout od rozdílných podmínek, za nichž je pokutový blok vydáván. Vzhledem k tomu na něj nelze klást stejné obsahové požadavky, jako na běžné správní rozhodnutí. Základním smyslem blokového řízení je totiž rychlé vyřízení věci. V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2014, č.j. 4 As 127/2014-39, kde se mj. uvádí: *„S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním.“*

Zdejší soud tak má za to, že žalobcovo jednání je dostatečně určitě popsáno tak, aby byl pokutový blok ze dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958, způsobilý pro záznam bodů. Ani tato námitka tedy není důvodná.

Žalobce dále v podané žalobě zpochybňoval způsobilost pokutových bloků, které nebyly dle jeho názoru vydány správním orgánem, nýbrž ozbrojeným bezpečnostním sborem. Tento svůj závěr odvozoval od otisku razítka Policie České republiky na následujících pokutových blocích: pokutový blok ze dne 16.11.2013,

série FD/2013, číslo bloku D 1499185, pokutový blok ze dne 22.5.2013, série FC/2013, číslo bloku C 0673231, pokutový blok ze dne 16.6.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3055732, a pokutový blok ze dne 27.3.2012, série CP/2010, číslo bloku P 3052958.

Podle § 52 zákona o přestupcích přestupky projednávají a) obecní úřady nebo zvláštní orgány obcí (§ 53 odst. 4), b) jiné správní orgány, stanoví-li tak zvláštní zákon.

Podle § 124 odst. 9 písm. d) zákona o silničním provozu policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že d) projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu.

Správní orgán je definován v § 1 správního řádu jako orgán moci výkonné, orgán územních samosprávních celků a jiný orgán, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. S ohledem na to, že Policii České republiky je dána pravomoc projednat v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, má soud za to, že Policie České republiky je správním orgánem, který byl oprávněn pokutový blok vydat, a to nepochybně prostřednictvím některé ze svých složek. Policie tu nepochybně vystupovala jako správní orgán, nikoli jako bezpečnostní sbor (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 6 Aps 3/2011-63, vyplývá, že „...*Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor....*“) a použití razítka Policie České republiky namísto razítka jejího krajského ředitelství na tom nic nemění. Použití razítka není v rozporu se žádným zákonem a jeho případný rozpor s interním policejním předpisem (tím, že v razítku chybí označení konkrétního útvaru), aniž by se tímto interním předpisem zdejší soud musel zabývat, nepochybně z pokutového bloku nezpůsobilý podklad nečiní. Ani tato námitka tak není důvodná.

Dále žalobce zpochybňoval spáchání přestupku, který je zaznamenán na pokutovém bloku ze dne 16.11.2013, série FD/2013, číslo bloku D 1499185. Podle žalobce se žalovaný nijak nevypořádal s jeho tvrzením, že v předmětnou dobu bylo jeho vozidlo v autoservisu a neprovedl žalobcem navržené dokazování.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že žalobce byl v řízení o námitkách zastoupen ing. M. J., a to od počátku řízení (plná moc je ze dne 27.11.2013). Blíže neodůvodněné námitky podal (dne 28.11.2013) proti záznamu bodů jménem žalobce tento zástupce a opakovaně avizoval doplnění námitek, a sice poté, co budou do spisu doplněny konkrétní pokutové bloky a se spisem se seznámí. K seznámení se spisem došlo dne 13.2.2014 a žalobci byla stanovena lhůta deseti pracovních dnů k vyjádření

(tj. do 27.2.2014). Tuto skutečnost zástupce žalobce výslovně akceptoval při seznámení se s obsahem spisu. Přípisem ze dne 5.3.2014 se žalobce omluvil za „neúmyslné průtahy ve věci“ a sdělil, že vyjádření ještě není schváleno „nadřízeným“, který je mimo kancelář. Uvedl, že si je vědom toho, že bude rozhodnutí vydáno. Rozhodnutím ze dne 4.3.2014 byly žalobcovy námitky, uplatněné tedy dosud toliko v obecné rovině, zamítnuty jako nedůvodné. Toto rozhodnutí bylo žalobci prostřednictvím zástupce doručováno dne 12.3.2014 a žalobce si jej na poště vyzvedl dne 20.3.2014.

Teprve podáním označeným jako námitky proti zápisu bodů a odeslaným dne 19.3.2014 žalobce poprvé poukázal na to, že od pátku 15.11.2013 do soboty večer 16.11.2013 bylo žalobcovo vozidlo v autoservisu a že se tedy žalobce nemohl dopustit přestupku dne 16.11.2013 odpoledne. Žalobce zde také zmínil, že doklady od vozidla včetně řidičského průkazu ponechává ve vozidle. Poukázal také na údajně odlišný podpis na předmětném pokutovém bloku a na to, že byla jeho totožnost ověřena podle „ŘP“.

Dne 4.4.2014 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání. Požádal v něm o vyhotovení kompletní kopie spisu a o sdělení, kdy si může kopii vyzvednout. Rovněž požádal o stanovení lhůty k doplnění odvolání, jejíž počátek se měl odvíjet od převzetí kopie spisu.

Prvostupňový orgán žalobci sdělil (přípisem doručeným žalobci prostřednictvím zástupce dne 15.4.2014), že nahlédnout do spisu a pořídit si případně kopie žalobce může kdykoli během pracovní doby nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Zároveň žalobci sdělil, že mu k doplnění odvolání stanovuje lhůtu deseti pracovních dnů, která počne běžet doručením tohoto přípisu.

Žalobce odvolání nedoplnil a žalovaný je napadeným rozhodnutím zamítl. To bylo žalobci prostřednictvím zástupce doručeno dne 9.6.2014, aniž by se k žalobcovu návrhu na výslech majitele autoservisu výslovně žalovaný vyjádřil. Konstatoval pouze, že všechny pokutové bloky jsou způsobilými podklady pro záznam bodů.

Soud se tedy zabýval tím, zda žalovaný pochybil, pokud za této situace nevypořádal žalobcův návrh na provedení dokazování, a shledal, že nikoli.

Předně je třeba vyjít z toho, že žalobce byl od počátku řízení odborně zastoupen. Soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v těchto typech správních řízení opakovaně vystupuje ing. M. J. jako zástupce osob podávajících námitky. Přesto že byl žalobce odborně zastoupen, podal námitky v konkrétní rovině neodůvodněné. Jaké přestupky měl žalobce spáchat a kdy k nim mělo dojít, mu přitom bylo známo již z výpisu bodového hodnocení řidiče ze dne 22.11.2013 (skutečnost, že mu tento výpis byl znám, plyne zřetelně z podaných námitek, kde se žalobce na tento výpis odvolává). Nelze přitom pominout ani to, že ke spornému přestupku mělo dojít dne 16.11.2013 a

oznámení o dosažení dvanácti bodů bylo žalobci doručeno dne 25.11.2013 (tedy o necelých deset dní později). Nic tedy žalobci nebránilo se hned v podaných námitkách k tomuto údajně spornému přestupku vyjádřit. Podané námitky však žalobce nekonkretizoval, a to ani po seznámení se spisem - ve stanovené lhůtě, ale ani později. Namísto toho se připsal ze dne 5.3.2013 žalobce prvostupňovému orgánu umluvil za průtahy a uvedl, že je srozuměn s vydáním rozhodnutí. K tomu také došlo a rozhodnutí ze dne 4.3.2013 bylo žalobci doručováno dne 12.3.2013 a téhož dne bylo uloženo na poště. Teprve dne 19.3.2013 žalobce poprvé v podání označeném jako námitky poukázal na to, že měl mít 16.11.2013 automobil v servisu a navrhl na podporu svého tvrzení důkazy.

Prvostupňovému orgánu tedy nelze vyčítat, že se tímto tvrzením a důkazním návrhem nezabýval. Námitky tohoto znění byly totiž uplatněny až po vydání rozhodnutí (kdy již rozhodnutí bylo uloženo na poště a žalobci byla tato skutečnost poštou oznámena). Podle soudu však nepochybil ani žalovaný, který tuto námitku ani důkazní návrh ve svém rozhodnutí nevypořádal. Žalovaný totiž rozhodoval o žalobcově odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (které žalobce podal dne 4.4.2014). Toto odvolání žalobce nijak neodůvodnil, a to ani při jeho podání, ani ve stanovené lhůtě. Obsahem odvolání tedy tvrzení, že dne 16.11.2013 měl žalobce auto v servisu, žalobce neučinil. Žalovaný pak na základě obecně vysloveného nesouhlasu obsaženého v blanketním odvolání posuzoval zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Soud přitom neshledal, že by podání ze dne 19.3.2013 označené jako námitky mohlo být považováno za odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Předně bylo toto podání zpracováno a odesláno dříve, než bylo žalobci prvostupňové rozhodnutí doručeno; žalobce tedy v tomto podání nemohl proti prvostupňovému rozhodnutí brojit, neboť mu jeho obsah nebyl ještě znám. Zároveň podání ze dne 19.3.2013 bylo po formální i obsahové stránce námitkou proti záznamu bodů a nikoli odvoláním; podání ze dne 19.3.2013 nijak nesměřuje proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce přitom v době podání odvolání věděl, že námitky ze dne 19.3.2013 uplatnil až po vydání prvostupňového rozhodnutí a že se tedy prvostupňový orgán s nimi neseznámil a v rozhodnutí je proto nevypořádal. Nic mu tedy nebránilo učinit tyto námitky (že dne 16.11.2013 měl mít žalobce auto v servisu) obsahem podaného odvolání. Žalobce tak ale nepostupoval. Odvolání podal blanketní a žádné důvody nedoplnil ani ve lhůtě, která byla k jeho žádosti k doplnění odvolání stanovena.

Za dané situace tedy nelze žalovanému vytýkat, že se obsahem podání ze dne 19.3.2013 nezabýval a nevypořádal v odvolacím řízení žalobcův důkazní návrh. Toto podání totiž nebylo odvoláním ani jeho doplněním (ale opožděně podanou námitkou proti záznamu bodů) a tvrzení v tomto podání obsažené žalobce obsahem odvolání neučinil, přestože tak učinit mohl.

Soud pouze dodává, že je to žalobce, kdo je v řízení odpovědný za volbu svého zástupce i za procesní strategii, kterou tento zástupce následně zvolí. Skutečnost, že

zástupce žalobce uplatnil předmětnou námitku spolu s důkazním návrhem takovým způsobem, aby ji nebylo možno ve správním řízení vypořádat, ačkoli mu nic nebránilo učinit ji obsahem řádně uplatněných námitek, případně odvolání, tedy nelze přičítat k tíži nikoho jiného než právě žalobce. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu tedy jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. února 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu